

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: روابط خارجی حزب کار ایران (توفان)

۱۱/۰۳/۰۲

انقلاب ما یک انقلاب دموکراتیک است!

مصاحبه با حمه الهمامی دبیر کل حزب کمونیست کارگران تونس

حزب کمونیست کارگران تونس یکی از اعضای فعال جنبش بین المللی کمونیستی است که بیش از بیست سازمان و حزب مارکسیست لنینیست در آن عضو هستند نشریه مشترکی به اسم "اتحادومبارزه" را در هر شش ماه یکبار به زبانهای اسپانیایی انگلیسی، فرانسوی و ترکی انتشار میدهند که در بیش از سی کشور جهان چاپ و تکثیر میشود. از ایران هم حزب کار ایران (توفان) در این کنفرانس عضویت دارد. رفیق حمه الهمامی دبیر کل حزب کمونیست کارگران تونس، یکی از چهره های محبوب و شناخته شده بین المللی است. او در دوران رژیم بن علی ۱۰ سال در زندان بود و مورد شکنجه های وحشیانه قرا گرفت. حزب کمونیست کارگران تونس و رهبر آن رفیق حمه الهمامی در خلال بیست سال موجودیت حزبی، فعالیت مخفی داشته و اکنون به یمن انقلاب خلق تونس و برخورداری از فضای باز سیاسی به سازماندهی کارگران و زحمتکشان مشغولند و عمده ترین شکل کمونیستی در تونس هستند. رفیق حمه الهمامی در گفتگویی با روزنامه نگار انگلیسی Gitta Düperthal به تشریح اوضاع کنونی تونس پرداخته و به سوالات مهم روز پاسخ داده است. این مصاحبه به همت خانم "ناهد جعفر پور" ترجمه شده است. ضمن تشکر از خانم ناهید جعفر پور یادآوری میشود که یک اشتباه فنی در ترجمه رخ داده که ما به

اصلاح آن مبادر میوزیم. نام حزب، «کمونیست کارگران» است که اشتباهاً "حزب کمونیست کارگری" ترجمه شده است.

در حال حاضر شرایط در تونس چگونه است؟

در حال حاضر انقلابی قدرتمند در تونس در حال انجام است. مردم تونس دیکتاتور را بیرون انداختند و حال با انرژی تلاش می کنند تا در آینده دولتی دموکراتیک بر سر کار بیاید. اما عقب گرد هائی هم وجود دارد: صاحبان قدرت سیستم قدیمی و طرفداران بن علی تلاش می کنند همین حالا با تمامی خشونت ها مجدداً قدرت را به دست آورند و سیستم قدیمی را از نو برقرار سازند. با این هدف آنها دولت موقتی را درست کردند که توجه به نیروهای قدیمی دارد. آنها می خواهند به احزاب اپوزیسیون و نیروهای مرفقی مردمی بی توجه باشند و آنها را کنار بگذارند. اما شهروندان تونسی مجدداً برای آنها روشن نمودند که آنها را قبول ندارند. آنها ساکت ننشستند و باز هم با اعتراضات و تجمعات خود در بسیاری از شهرها بیان نمودند که خواهان برقراری دولت پولیسی و دیکتاتوری حال با هر ابزاری هم که باشد، نیستند و آنرا تحمل نخواهند نمود. آنها مجدداً خواهان این شده اند که دولتی با شخصیت های قابل اعتماد مردم و از میان خود مردم که کشور را به سوی دموکراسی خواهد برد تشکیل شود. این دولت باید قانون اساسی دموکراتیک داشته باشد و یک جمهوری جدید باشد.

طبق آمار رسمی تا کنون ۷۸ نفر کشته شده اند آیا این ارقام درست است؟

ما هم دقیقاً نمی دانیم. اما همین حالا هم این رژیم تلاش دارد با خشونت های بسیار پولیس، این قیام را به شکست بکشاند. پولیس تظاهرکنندگانی را که برای حقوق بشر قیام کرده بودند، کشت. این رژیم تلاش می کند از این انقلاب جلوگیری کند. هنوز هیچ چیزی معین نشده است. همه چیز هنوز امکان پذیر است. دیکتاتور رفته است اما دیکتاتوری هنوز سرنگون نشده است.

۱۷ دسمبر این قیام آغاز شد. چه چیزی به مردم انگیزه داده است که حال که بیش از ۴ هفته می گذرد هنوز در

خیابان ها به اعتراض بپردازد؟

فوری ترین و مهم ترین مسأله مردم این است که دولت موقتی که برآمده از نیروهای قدیمی است تشکیل نشود. و به نظر می رسد که موفق هم شده اند. در حال حاضر دو حزب اپوزیسیون وزرای خویش را از دولت موقت بیرون کشیده اند و از این طریق از همکاری با رژیم استثمارگر قدیمی امتناع نموده اند.

حزب کمونیست کارگران در دولت موقت شرکت نکرد؟ و یا اجازه نداشت این کار را کند؟

ما به عنوان حزبی کمونیستی از همان آغاز از وارد شدن به این دولت امتناع ورزیدیم و آنرا رد کردیم و اصولاً حاضر نیستیم در یک دولت موقتی شرکت کنیم که نمایندگان رژیم دیکتاتوری در آن شرکت دارند. آنهم به این شکل که در مقام های کلیدی قرار گرفته اند.

دلایل اصلی این قیام عمومی چیست - چه چیزی باعث شد که مردم تونس بعد از ۲۳ سال حکومت دیکتاتوری به پا خیزند؟

تحت شرایط بحران اقتصادی جهان سقوط این کشور توسط دیکتاتور هر روز آشکارتر گشت. قدرت همواره فشارش بیشتر شد و کرکتر خشونت انگیز پولیس هر روز شدت یافت. بسیاری از کارخانه ها بسته شدند و بیکاری بی حد رشد نمود. قیمت ها به سرعت افزایش یافتند و خدمات اجتماعی روز به روز اسفناک تر شد. وضعیت برای کارگر ساده و کارمندان دون پایه و دهقانان کوچک روز به روز بدتر گشت و دیگر قادر نبودند زندگی ساده و طبیعی را به پیش برند. رنج و فقر بیشتر و بیشتر شد. همزمان مردم تونس می بایست نظاره کنند که چگونه خانواده و اطرافیان بن علی در زندگی لوکس غرق بودند و همواره ثروتمندتر می شدند. و حال مسیر اعتراضات بیشتر از همه علیه آپارات حزبی قدرتمندی است که باعث تمامی این بدبختی هاست.

خواسته های حزب کمونیست کارگران در این اعتراضات چیست؟

ما احتیاج به دولت موقتی داریم که بخواهد و در این موقعیت قرار داشته باشد انتخابات دمکراتیک را سازماندهی کند و قانون اساسی جدیدی را پیش نویسی کند. در این انتخابات و قانون اساسی تمامی گروه های اجتماعی مردم تونس می باید شرکت داشته باشند: کارگران، جوانان، زنان - نمایندگان تمامی اقشار متفاوت جامعه می باید در آن سهیم باشند به خصوص اقشار میانی جامعه. مردم تونس باید خود را سازماندهی کنند و مبارزه علیه دیکتاتوری را که هنوز از بین نرفته است، تا آخر به پیش برند.

در بسیاری از رسانه ها همواره گفته می شود که ارتش موضعی دیگر از پولیس برای سرنگونی دیکتاتوری می گیرد. منظور چیست؟ آیا خطر دیکتاتوری نظامی وجود دارد؟

در تونس سال های سال دیکتاتوری پولیس وجود داشته است - ارتش چون پولیس نقش بسیار مهمی نداشته است و به واقع هم عملکردهایشان با هم فرق دارد. طبیعتا تونسی ها از هیچ چیزی به اندازه دیکتاتوری نظامی ترس ندارند - این را کسی نمی خواهد. ارتش تا زمانی در صحنه وجود دارد که ناآرامی ادامه دارد و شبه نظامیان بن علی با فعالیت های قدرتمندشان علیه مردم حرکت می کنند. این همواره به نفع نیروهای امنیتی بن علی است که کشور در هرج و مرج قرار داشته باشد. نیروهای رژیم گذشته می خواهند که کشور مشکل امنیتی پیدا کند و ثباتش را از دست دهد و باند های تبهکار بتوانند عملکرد داشته باشند. دقیقا باید از این مسأله جلوگیری شود. اما بعد از آن باید ارتش به پادگان ها برگردد. روند دمکراسی باید از سوی جامعه مدنی هدایت شود.

در باره کمیته های شهروندان در خیابان ها که اکنون شکل گرفته اند تا امنیت را ایجاد کنند چه می گویند؟ گزارش هایی وجود دارد که خیابان ها توسط گونی های شنی، لاستیک و مبل های چوبی و گلدان های بزرگ و سطل اشغال و... برای گشت توسط ساکنین خانه ها و شهروندان تقسیم بندی شده اند...

این ها دمکراتها هستند که از برگشت به دیکتاتوری جلوگیری می کنند. آنها در مناطق مختلف بخشی سازمان یافته و بخشا غیرسازمان یافته عمل می کنند. زیرا که آنها خود را از سوی شبه نظامیان بن علی مورد مخاطره می بینند. اتحادیه های کارگری در هر حال مردم را فراخوانده اند که در محله ها علیه انهدام و نابود کردن ثروت های عمومی حرکت نمایند.

آیا اکنون تشکیل دولت موقت مشکل نیست؟ آیا احزاب اپوزیسیون از شانس برخوردار بودند که در شرایط دیکتاتوری بین مردم محبوبیتی کسب نمایند؟

دائماً فشار وجود داشت. به طوری که ما کمونیست ها هم آن را خوب لمس می کردیم. طبیعتاً اکنون احزاب اپوزیسیون دوباره خود را نشان می دهند. اتحادیه های کارگری وجود دارند. اسلام گرایان وجود دارند و همچنین انسانهای مستقل که با این وجود همواره تلاش نموده اند نفوذ سیاسی داشته باشند. اما اینکه چه کسی به واقع موفق شد تحت شرایط دیکتاتوری خود را پیش مردم بشناساند واقعا نمی شود گفت...

حزب کمونیست کارگران چگونه در شرایط دیکتاتوری می توانست ادعا کند تا چه اندازه عضو دارد؟

ما نمی توانیم بگوئیم که چه تعداد واقعا عضو داشته و داریم زیرا که ما به دلائل امنیتی این ریسک را نمی کنیم. حزب ما یکی از احزاب ممنوع بود اما در میان افکار عمومی بسیار معروف است. زیرا ما همواره علیه دیکتاتوری موضع گرفتیم. ما در جنبش اتحادیه ها بسیار معروفیم. در میان جوانان و جنبش زنان و هم چنین در میان روشنفکران.

شما در ۱۲ جنوری در منزلتان از سوی تعدادی از کارمندان سرویس امنیتی بن علی دستگیر شدید آیا شما را تحت فشار قرار دادند؟

بله. آن یک عمل خشونت آمیز بود. آنها در خانه ما را شکستند. آدمهایی که مهمان من بودند مورد خشونت قرار گرفتند. حتی دختر خردسال من هم. با من دختر عموم دستگیر شد. به من دستبند زدند و در زندان هم دستبند را باز نکردند. دلیل این ماجرا این بود که کمی قبل حزب ما خواهان برکناری دیکتاتور شده بود. ۱۴ جنوری من آزاد شدم. آنهم زمانی که بن علی در هواپیما نشست به عربستان سعودی فرار کرد. من آزادم را ممنون اعتراضات مردم هستم.

قبل از آن شما مدت های طولانی می بایست زندگی مخفی کنید و مدتهای طولانی بعد از دادگاه تان در ۲ فبروری ۲۰۰۲ در زندان به سر بردید.

در مجموع من بیش از ۱۰ سال زندانی سیاسی بودم. و حداقل ۱۰ سال هم مخفی زندگی کردم. دستگاه قضائی مرتباً به پشتیبانی از رژیم اعضای اتحادیه های کارگری، مخالفان و فعالان سیاسی و فعالان حقوق بشر را محکوم می کرد و به زندان می انداخت و آنها را خاموش می کرد.

آخرین بار آخر فبروری ۱۹۹۸ همزمان با دو رفیق دیگر مخفی شدیم. در نبود ما دادگاهی با حضور تعداد زیادی ناظر و آنهم به طوری نابرابر تشکیل شد و ما را هر کدام به ۹ سال و ۳ ماه حبس محکوم نمود. بعد از چهار سال زندگی مخفی که ما کارهای حزب و جلسات را انجام می دادیم در ۲ فبروری ۲۰۰۲ دادگاه جدیدی برای ما تشکیل شد و در آنجا هم در مدت چند دقیقه حکم ۹ سال حبس تأیید شد. بدون اینکه وکلای ما حق حرف زدن داشته باشند. پولیس سالن دادگاه را محاصره نموده بود و فلم دوربینگران با خشونت گرفته شد. یکی از رفقای من دو سال حکمش با نام توهین به ماموران بیشتر شد زیرا که وی در حمله به سالن دادگاه گفته بود که وی مورد اذیت و آزار قرار گرفته بوده است. این جلسات دادگاه در مقابل چشم شاهدان بسیاری انجام پذیرفت: افراد خانواده، رفقاء،

هواداران، ناظران روند دادگاه و از سوی سازمانهای حقوق بشری تونس و بین المللی و خبرنگاران.

شما با کدام گروه ها می توانید در یک ائتلاف سیاسی قرار بگیرید؟

با دمکرات ها و نیروهای مستقل

موضع سیاسی مردم تونس چیست؟ انتظار این می رود که آن ها به سوی یک دولت اسلامی حرکت کنند یا اینکه

انها بیشتر از احزاب چپ حمایت خواهند نمود؟

این انقلاب طبق نظر من یک کاراکتر دمکراتیک دارد و اصلا تمایلات مذهبی ندارد.

اکنون بعد از آزادیان ها سرخمرانی خواهید نمود؟

بله. ما در تظاهرات ها و خیابان ها با مردم تماس برقرار می کنیم همچنین از طریق رادیو و تلویزیون. تمامی این امکانات به ناگهان در اختیار ماست. در زمان دیکتاتور آزادی مطبوعات نبود و هیچ حزب اپوزیسیونی را رادیو تلویزیون تحمل نمی کرد. می توان گفت که از آزادی بیان مرتبا و سیستماتیک سوء استفاده می شد. رسانه های ارتباط جمعی دائما در کنترل قرار داشت. ژورنالیست ها از طریق تهدید به ممنوعیت کار به سکوت وادار می شدند و یا ترسانده می شدند و مورد تعقیب قرار می گرفتند.

آیا در تونس ضد کمونیست هم وجود دارد؟

بله. در تونس ضد کمونیسم هم وجود دارد. اما نه در بعد وسیعی مثل شما در آلمان. حزب ما یعنی حزب کمونیست کارگران تونس نزد مردم جذابیت دارد. زیرا که شناخته شده است. زیرا که ما برای آزادی از دیکتاتوری و برقراری دمکراسی خیلی کارها کرده ایم.

دولت های دیگر کشور ها در گذشته در مقابل دیکتاتوری تونس چه موضعی داشتند؟ در گزارش رسانه ها همواره

گفته می شود که آنها چشم های خود را به روی دیکتاتوری بسته بودند....

بن علی در تمامی مدت رهبری اش از پشتیبانی امریکا و اروپا برخوردار بود - از همه مهمتر فرانسه و ایتالیا. ما فراموش نمی کنیم که بن علی و باندش در تمامی این سال ها از پشتیبانی دولت های غربی لذت بردند. در تونس چندین هزار شرکت خارجی در تاراج ثروت مردم و استثمار کارگران سهم بردند.

این شرکت های خارجی نیروی کارگران تونس و تمامی حقوق آنها را بردند. آنها خواهان یک رژیم دیکتاتوری بودند تا با نظم آن رژیم استثمار کامل نیروی کار تونس را انجام دهند. رئیس جمهور فرانسه سارکوزی تمامی این مسائل را با نام دمکراسی با بن علی جشن گرفت.

می توان چنین جمع بندی نمود که: دولت های غربی از اینکه دولت دیکتاتوری در تونس و در منطقه حکومت کند برای منافعشان استقبال نمودند. رئیس جمهور ایتالیا بن علی را دوست خود می دانست و به او خوش آمد گفت. وزیر امور خارجه فرانسه همین اخیرا پشتیبانی خود را از بن علی اعلام نمود. وی می خواست نیروهای ویژه خود را به کمک بن علی بفرستد تا امنیت را در تونس برقرار کنند. در همین زمان ده ها کشته بین مردم قرار داشت.

و المان؟

المان هم تفاوت زیادی با آنها ندارد اما خیلی منفی مثل آنها پیش نرفت.

آیا همبستگی بین المللی هم وجود داشت؟

بیشتر از همه از سایر کشورهای عربی - الجزیره، مراکش، مصر، فلسطین - به ما نیروهای کمونیستی کمک نمودند. ما حالا می شنویم که در آنجا هم دولت ها با توجه به تونس نگاه می کنند. آنها ترس دارند که مردمشان درست به مانند مردم تونس رفتار کنند. اگر انقلاب ما موفق شود مطمئناً تاثیر روی کشورهای دیگر دیکتاتوری خواهد گذاشت.

نقل از توفان الکترونیک نشریه الکترونیکی حزب کارایران شماره ۵۵ [دلو] بهمن ۱۳۸۹